A. C. CUZA

INVĂȚĂTURA LUI ISUS

JUDAISMUL

ŞI

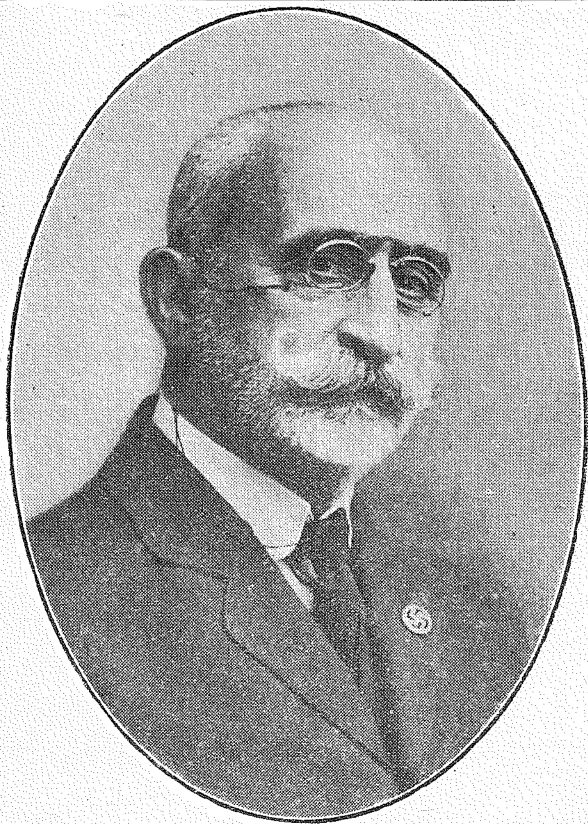
TEOLOGIA CREŞTINĂ

IAŞI

— Editura „Ligii Apărării Naționale Creştine" —

1925

Naționalitatea e puterea creatoare a culturei umane; cultura, putere creatoare a naționalităței.

A. C. Cuza.

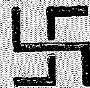
A. C. CUZA

INVĂȚĂTURA LUI ISUS

JUDAISMUL

ȘI

TEOLOGIA CREȘTINĂ

IAȘI
— Editura „Ligii Apărării Naționale Creștine“ —
1925

Eroarea teologiei creştine

PREFAŢĂ

Concepţia mea despre Creştinism — cer ertare — nu este concepţia teologiei creştine: care se prezintă ca *dogmă*, invocând pentru dânsa *tradiţia*.

Eu zic:

Tradiţia nu poate să proclame ca dogmă — eroarea.

Tradiţia aici este interpretare transmisă. Orice interpretare, este operă omenească, şi aparţine unui timp anumit.

Ori cât ar fi dar de autorizaţi interpretătorii ori cărui timp: interpretarea lor poate să fie greşită — sau insuficientă — faţă de cunoştinţele şi de împrejurările, pe cari nu le-au putut prevedea, ale timpului nou.

Dogmele teologiei, chiar prin destinaţia lor — ca interpretări omeneşti — sunt dar supuse revizuirei continue.

O astfel de revizuire, poate să fie şi concepţia mea.

Pentru aceasta, nu am de cât o singură îndatorire:

Să fac dovada că dogma teologiei — ori cât ar invoca pentru dânsa tradiţia — are la bază eroarea.

Această dovadă rezultă din texte şi fapte.

Nu-mi rămâne dar de cât să supun judecăţei obşteşti unele *texte*—pe care teologia nu le înţelege, le suceşte sau le ignorează întâmplător sau voit—şi unele *fapte*, care din cauza aceasta, cad de-a dreptul în răspunderea ei.

Dogma e dogmă : până când ajungi la absurd—sau te duci la peire, cu dânsa.

Dogmei trebue dar ori când să tindem a-i substitui *adevărul*. Dacă dogma îl cuprinde,—rămâne. Dacă nu îl cuprinde : ea nu are drept să existe, ca dogmă.

Adevărul singur este viaţa—şi ceeace este adevăr, nu poate să o spună de cât *spiritul liber* : opus prin natura lui însăşi oricărei dogme, care nu se justifică.

Libertatea spiritului, este principiul de bază al învăţăturei lui Isus — care a zis (Ioan) :

„*6.63. Spiritul este care face viu ; corpul nu*
„*foloseşte nimic ; cuvintele care eu vă vorbesc,*
„*sunt spirit şi viaţă*".

Spiritul nu are de cât o singură lege—divină şi ca ca şi dânsul : *logica*, prin care adevărul i se impune de sine, fără nici o constrângere—prin care el respinge, de sine, eroarea.

*

Eroarea teologiei creştine e simplă. Eu o rezum în următoarele *trei teze* — care şi ele sunt supuse desigur aceleaşi legi :

1. *Teologia Creştină—nu a înţeles creştinismul.*
2. *Creştinismul — stăpânit de această eroare a teologiei creştine—nu a continuat acţiunea lui Isus împotriva Judaismului.*
3. *Eroarea teologiei creştine, a făcut, ca Judaismul,— desfiinţat de Isus—să-şi întindă astăzi stăpânirea pe întregul pământ.*

Ca semn vădit al acestei stăpâniri şi al eroarei teologiei creştine — cu ajutorul creştinilor chiar, al creştinilor acestei teologii, fără de care nu s'ar fi putut ridică — se ridică astăzi, în batjocura patimilor şi învăţăturei lui Isus, chiar pe Muntele Olivilor, unde el a fost trădat—şi desigur *voit*—ca simbol al trădărei adevărului Dumnezeesc şi al triumfului Judei (Luca 22.3):

Universitatea Satanei

În acelaş timp : se risipesc bisericile, se surpă tronurile, se stăpânesc ţări creştine întregi, ca Rusia—*de către aceeaşi Satană* — în contra căreia teologia creştină ne-a învăţat: **să nu ne luptăm.**

Aceste sunt *fapte*, care dovedesc—ca şi *textele*—eroarea teologiei creştine.

Pomul se judecă după roadele lui.

Cu altă concepţie a teologiei — popoarele creştine ar fi ajuns la alte rezultate. Iar aceste rezultate ni arată ce ne aşteaptă de acum înainte : dacă ne vom conduce de aceeaşi concepţie —*abătută de la învăţătura lui Isus.*

După credinţa mea :

Viitorul întreg al civilizaţiei umane depinde de schimbarea acestei concepţii a teologiei creştine.

Dar ceea ce ne interesează pe noi, mai înainte de toate este viitorul naţiei româneşti.

România cea d'intâiu, va fi prada Jidanilor, dacă naţia românească nu li va opune grabnic şi hotărât : o acţiune naţională creştină — conştientă de principiile ei.

Pentru a contribui la creiarea acestei conştiinţi,

sunt scrise şi aceste rânduri, cari au de scop să lămurească *învăţătura lui Isus faţă de Judaism*, înlăturând *eroarea teologiei creştine*.

Intru cât este eroare — sau nu — va putea oricine să judece.

Isus a zis, arătându-ni calea (Ioan):

„*16.13. Spiritul adevărului vă va conduce la „tot adevărul*".

Eu nu recunosc altă autoritate şi altă călăuză, decât *spiritul adevărului*.

Să cetim Evanghelia.

Adevărul învăţăturei lui Isus, întocmai ca soarele, se impune prin strălucirea lui proprie, şi nu are nevoe de chibriturile teologiei — ca să fie văzut.

A. C. CUZA

Iaşi, de Duminica Tomei
26 Aprilie 1925

Invăţătura lui Isus şi Judaismul

Religia creştinâ este o *taină*. Ea are un înţeles.

Inţelesul acestei taine este *fiinţa lui Isus*, care se rezumă într'un cuvânt.

Acest cuvânt deslegător al tainei, nu este ceea ce îşi închipue teologia creştină.

Nu este: *îndurarea*, ertarea, îngăduirea pasivă. Ci este tocmai contrarul lor: *lupta*.

Lupta: adevărului contra minciunei. Lupta: binelui contra răului. Lupta: luminei contra întunerecului.

Adevărul, binele, lumina, sunt dela Dumnezeu: *iubitorul de oameni*. Minciuna, răul, întunerecul, sunt de la diabolul: *ucigătorul de oameni*.

De aceea — în înţeles abstract şi simbolic — Isus este *fiul lui Dumnezeu*. Iar Jidanii — contra cărora se luptă Isus — sunt *neamul Satanei*. De aceea putem zice, prin tălmăcire simbolică:

Moartea lui Isus, este simbolul jertfei pentru adevăr, pentru bine, pentru lumină.

Invierea lui Isus, este simbolul triumfului lor asupra minciunei, a răului, a întunerecului.

Isus reprezintă dar totodată şi o îndoită învăţătură simbolică: învăţătura ideală, că adevărul nu piere;

învățătura idealistă, că el nu triumfă decât prin jertfirea de sine.

Paștele creștinilor, sunt serbarea acestei îndoite învățături:

Hristos a înviat!

*

Ființa lui Isus, nu este însă numai o ființă simbolică—o plăsmuire a minței—ci o *ființă vie*, în deplina ei realitate: *divină*, spirituală, și—pentru îndeplinirea scopurilor ei Dumnezeești, pe pământ—*umană*, materială.

Ințelesul ființei lui Isus—și deslegarea tainei religiunei creștine—se găsește în întregime în ceea ce ni spune cel mai iubit discipol al său despre dânsul și căruia el însuși i-a desvălit înțelesul ființei sale, divine-umane, zicând (Ioan):

„1.14. Și cuvântul trup s'a făcut și s'a sălășluit „între noi (și am văzut mărirea lui, mărire ca a „unuia născut de la Părinte), plin de har și de „adevăr".

Taina ființei lui Isus este deslegată în aceste cuvinte, cari dar trebue să fie înțelese, nu simbolic ci absolut *literal*:

Isus este cuvântul—Spiritul—lui Dumnezeu întrupat.

Intruparea lui Isus, este *misiunea divină* ce i se încredințează de a se lupta pentru *adevăr*. El singur ni-o spune (Ioan):

„18.38. Spre aceasta m'am născut și spre aceasta „am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul. „Tot cel ce este din adevăr, ascultă voacea mea".

Invățătura lui Isus este însăși învățătura Părintelui care l'a trimis, și cu care se confundă (Ioan):

„7.16. A mea învățătură nu este a mea ci a „celui ce m'a trimes.
„10.30. Eu și Părintele una suntem.
„12.44. Cel ce crede în mine, nu crede în mine „ci în acela ce m'a trimes.
„49. Că eu nu am vorbit dela mine însumi, ci „Părintele ce m'a trimes, acela mi-a dat ordin ce „să zic și ce să vorbesc".

Isus a fost trimes să se lupte pentru bine, jertfindu-se ca păstorul cel bun (Ioan):

„10.11. Eu sunt păstorul cel bun, păstorul cel „bun își pune viața sa pentru oi... 16. Și alte oi „am cari nu sunt din staulul acesta și pre acestea „trebuie să le aduc... 17. Acest ordin am primit „de la Părintele meu".

Pornind de la Părintele său, *Dumnezeul luminei*—Isus vine să aducă lumină, biruind întunerecul (Ioan).

„8.12. Eu sunt lumina lumei; cel ce-mi urmează „nu va îmbla în întuneric, ci va avea lumina vieței".
„13.46. Eu am venit lumină în lume, ca tot cel „ce crede în mine să nu rămână în întunerec".

Aceasta este porunca pe care el însuși o dă discipolilor săi, ca să lupte pentru lumină, și nu mărginindu-se numai să o aprindă și apoi să o acopere, adică să nu facă nimic pentru dânsa (Matei):

„5.14. Voi sunteți lumina lumei... Nici nu se a„prinde lumina și se pune supt obroc, ci în sfeș„nic și luminează tuturor celor ce sunt în casă. „Așa luminează lumina voastră oamenilor, ca ei „să vază faptele voastre cele bune, și să mărească „pre Părintele vostru cel din ceriuri".

Luptător pentru adevăr, pentru bine, pentru lumină —Isus nu este un îngăduitor răstignit al minciunei, al răului, al întunerecului: cu „iartă-i Doamne, că nu știu ce fac!"

Isus îi iartă pe toți acei care greșesc *împotriva lui* —și ne învață tot așa să facem și noi—dar nu iartă și ne spune și nouă să nu iértăm pe toți acei care păcătuesc împotriva adevărului, a binelui, a luminei, a *Spiritului Sfânt (Matei)*:

„12.31 Drept aceea vă zic: Tot păcatul și bles-
„temul se va ierta oamenilor; dară blestemul con-
„tra Spiritului Sfânt nu se va ierta oamenilor...
„nici în veacul de acum nici în acel ce va să fie".

Pentru adevăr, pentru bine, pentru lumină—a venit Isus *să se lupte*, fără cruțare, așa dar, nu aducând pacea îngăduirei, ci sabia (Matei):

„10.34. Nu gândiți că am venit să aduc pace pe
„pământ; nu am venit să aduc pace, ci sabie".
„12.30. Cel ce nu este cu mine, este contra mea;
„și cel ce nu adună cu mine risipește".

De aceea Isus nu este trimes decât *numai către Jidani*, cum el însuși declară (Matei):

„15.24. „Eu nu sînt trimes de cât numai către
„oile cele perdute ale casei lui Izrael".

Numai către dânșii: pentru că Jidanii sînt singurii cari, *ca popor* păcătuesc împotriva Spiritului Sfânt, prin religia lor diabolească.

De aceea li spune Isus—nerăbdător să-și termine misiunea lui printre ei, mai curând (Matei):

„17.17. O neam necredincios și înrăutățit până
„când voi fi cu voi"?

De aceea înfruntă Isus cu cele mai aspre cuvinte mai ales pe învățații Jidanilor, cărturari și farisei, cari induc în rătăcire pe ceilalți, cu învățăturile lor diabolești (Matei):

„23.13. Dară vai vouă cărturarilor și fariseilor
„fățarnici; că voi închideți împărăția ceriurilor
„înaintea oamenilor; voi nu intrați și pre cei ce
„vor să între nu-i lăsați.
„16. Vai vouă conducătorilor orbi.
„17. Nebunilor și orbilor.
„23. Șerpilor! pui de năpârci! cum veți scăpa
„de judecata gheenei"!

De aceea și mai lămurit îi denunță Isus ca *închinători ai diabolului*, tatăl minciunei—spiritul răului și al întunericului, de la care numai au primit învățăturile lor dușmane omenirei—zicându-li (Ioan):

„8.38. Eu vorbesc ceeace am văzut de la Pă-
„rintele meu; și voi faceți ceeace a-ți văzut de
„la părintele vostru.
„44. Voi sunteți dela părintele vostru diabolul și
„poftele părintelui vostru voiți a face. Acela a fost
„ucigător de oameni dela început și nu a rămas
„în adevăr, pentru că nu este adevăr într'însul
„Când vorbește minciună, vorbește dintr'ale sale;
„că minciunos este și părinte al minciunei. Dar
„mie nu-mi credeți, pentru că vorbesc adevărul".

De aceea, în sfârșit, Isus își încheie misiunea lui către Jidani, cu *proclamarea desființărei Judaismului satanic*, zicând (Matei):

„23.37. Ierusalime! Ierusalime! Cel ce omori pre
profeți și ucizi cu petre pre cei trimeși la tine"...

... „lacă vi se lasă casa voastră pustie“.
„24.2. Adevăr, zic vouă, nu va rămânea aicea
„peatră pe peatră, care nu se va risipi“.

Risipirea Jerusalimului—desființarea, nu a orașului, ci a învățăturei diabolice, a Jidanilor—*aceasta a fost misiunea lui Isus.*

Această misiune, Isus și-a îndeplinit-o, luptând până la moarte.

Iar triumful desăvârșit al acestei lupte divine—care asigură, pentru totdeauna, biruința adevărului asupra minciunei, a binelui asupra răului, a luminei asupra întunerecului—noi o serbăm astăzi dela un capăt la altul al lumei, cu luminile aprinse în fața altarului, în sunetul clopotelor, vestitoare de bine.

Paștele creștinilor, nu au alt înțeles— dacă este să aibă vreunul—de cât pe acesta, care se rezumă în strigătul de bucurie :

Hristos a înviat !

*

Isus a desființat Judaismul.

L'a desființat *prin adevăr*, prin *binele* propovăduit pentru toți, prin *lumină* : așa dar, prin *Spiritul Sfânt*, care în el insuși își are puterea biruinței, impunându-se tuturor, *cu strălucire de sine.*

De aceea vedem că Jidanii sunt disprețuiți pretutindeni. De aceea nu au liniște nicăiri.

Jidanii sunt dovada vie a adevărului lui Isus. Așa trebue să stea până la urmă, împietriți în rătăcirile lor, pentru ca toate neamurile să vadă acest adevăr, după cum ni spune Apostolul Pavel (Romani):

„11.55. Pentru că nu voesc ca să nu știți voi
„fraților, taina aceasta, ca să nu fiți voi sin-
„guri înțelepți ; că orbire din partea lui Israel
„s'a făcut până ce va întra plinirea neamurilor“.

Isus a desființat Judaismul—prin răsturnarea tuturor dogmelor lui.

Judaismul consideră pe Dumnezeu Iehova ca ființă materială, care cere sacrificii și locuește anume in sanctuarul de la Ierusalim. (Esod) :

„25.1. Și Iehova vorbi lui Moise, zicând : Spune
„fiilor lui Israel. ca să-mi aducă dar... Aur și
„argint și aramă... Olei pentru candele... Și să-
„mi facă mie sanctuar, ca eu să locuesc în mij-
„locul lor.
„34.20. Și înaintea mea nimenea să nu se arăte
„cu mâna goală“.

Isus răstoarnă această dogmă a Judaismului, zicând (Ioan) :

„4.22. Voi vă închinați căruia nu știți...24. Dum-
„nezeu este spirit; și cel ce i se închină, trebue
„să i se închine în spirit și în adevăr“.

Dumnezeul Judaismului este Iehova *El Șadai*—care corespunde și după nume ca și după faptele lui cu Set, Șeitan, Satan—spiritul întunerecului, al răului, al urei, al nimicirei, „Dumnezeul gelos“, care incheie legământ numai cu Jidanii, promițându-li ca ei să devină națiuni, cu stârpirea acestora (Geneza) :

„17.1. Eu sunt Dumnezeu cel a tot puternic. (El
„Șadai)... iacă eu fac legământ cu tine... și te voiu
„face să devii națiuni“.

Și ca să-și ajungă scopul, Iehova poruncește Jidanilor să piardă celelalte națiuni și să nu li fie milă de dânsele (Deuteronomul):

„7.2. Și când Iehova, Dumnezeul tău, le va da în
„puterea ta, tu să le bați, să le perzi cu desă-

„vârşire, legământ cu ele să nu închei şi milă de „ele să nu-ţi fie“.

Dumnezeul lui Isus, este Dumnezeul iubirei, pe care el o impune ca un *ordin nou,* tuturor acelora, cari sânt discipolii lui (Ioan):

„13.34. Ordin nou dau vouă : ca să vă iubiţi unul „pre altul, precum eu v'am iubit, ca şi voi să vă „iubiţi unul pre altul. Intr'aceasta vor cunoaşte „toţi că sunteţi discipoli ai mei, de veţi avea dra- „goste între voi.

„15.15. Că toate câte am auzit de la Părintele „meu, am arătat vouă... 15. 17. Aceasta vă zic, „ca să vă iubiţi unul pre altul“.

Judaismul nu cunoaşte alte răsplăţi de cât pe acele materiale, vremelnice, fără nici o credinţă într'o viaţă spirituală eternă, promiţându-li numai să li dea pământul, cu toate avuţiile lui, şi anume, *fără muncă,* prin prădarea bunurilor muncite de celelalte popoare (Deuteronomul) :

„6.10. Şi va fi, că după ce Iehova, Dumnezeul tău „te va duce în pământul, pre care el cu jurământ „l'a promis părinţilor voştri... că ţi-l va da ţie, „cu cetăţi mari şi frumoase, pre cari tu nu le-ai „zidit ; cu case pline de toate bunătăţile, pre cari „tu nu le-ai plinit ; cu puţuri de apă săpate, pre „cari tu nu le-ai săpat ; cu vii şi cu olivi, pe care „tu nu le-ai plantat ; din cari tu mâncând te vei „sătura“.

Isus opune acestei dogme materialiste, parazitare a Jidanilor, dogma idealistă a unei vieţi superioare, cereşti, pentru care trebue să ne pregătim (Matei) :

„6.19. Nu vă adunaţi tesaure pe pământ, unde mo- „lia şi rugina le strică şi unde furii le seapă şi le „fură. 20. Ci vă adunaţi tezaure în ceriu, unde „nici molia, nici rugina nu le strică şi unde fu- „rii nu le seapă nici nu le fură. 21. Că unde este „tezaurul vostru, acolo va fi şi inima voastră...

„24. Nimeni nu poate servi la doi domni, nu pu- „teţi servi lui Dumnezeu şi lui Mamon“.

Judaismul este religia formelor, care impune între altele, respectarea idolatră a Sâmbetei — ca şi cum omul ar fi făcut pentru Sâmbătă — poruncind să fie ucis, cine nu o respectă (Esod) :

„31.14. Eu sunt Iehova care vă sfinţesc pre voi. „Păziţi dar Sabatul. Cine va face vre-un lucru în „ziua Sabatului se va omorî“.

Isus răstoarnă dogma idolatră a Sabatului, şi eliberează omenirea de apăsarea ei, zicând (Marcu) :

„2.27. Sâmbăta pentru om s'a făcut, iar nu omul „pentru Sâmbătă.

„28. Drept aceea domn este Fiul omului şi al „Sâmbetei“.

Judaismul, este stăpânirea tiranică a legei, impusă în litera ei, şi ea cu pedeapsa morţei, pentru acei cari ar voi să o schimbe, şi la păzirea textului căreia dar trebue să se reducă întreaga înţelepciune, cu oprirea oricărui progres (Deuteronomul):

„4.1. Şi acum, o Izraele, ascultă de legile şi ju- „decăţile, pe cari eu vă învăţ să le faceţi... Să „nu adăugiţi nimica la cuvântul, pre care eu vă „ordinez şi să nu scădeţi nimica din el... 6. Da, „păziţi-le şi le faceţi, că aceasta este înţelepciu- „nea voastră înaintea ochilor popoarelor“.

Isus eliberează omenirea şi de tirania literei, substituindu-i *libertatea spiritului*, căruia îi asigură astfel propăşirea fără sfârşit (Ioan):

„*6.63. Spiritul este care face viu, corpul nu fo-*
„*loseşte nimic; cuvintele cari eu vă vorbesc sunt*
„*spirit şi viaţă*".

Aşa a înţeles învăţătura lui Isus — ca o eliberare din robia ucigătoare a literei — şi Apostolul care zice (2. Corinteni):

„*3.5. Destoinicia noastră este de la Dumnezeu.*
„*Care ne-a şi făcut destoinici a fi servi ai aşe-*
„*zământului nou, nu ai literei ci ai spiritului;*
„*căci litera omoară, iar spiritul face viu.*
„*17. Iar Domnul este Spiritul: şi unde este Spi-*
„*ritul Domnului, acolo este libertatea*".

Desfiinţarea Judaismului, este astfel deplină, prin răsturnarea dogmelor lui.

Eliberarea noastră este desăvârşită: pentru *că libertatea este de la Dumnezeu.* Pentru noi: unde este spiritul Domnului, acolo este libertatea.

Paştele creştinilor, sunt sărbătoarea acestei eliberări a omenirei întregi, pe care o vesteşte închinarea tuturor neamurilor:

Hristos a înviat!

*

Cu atât mai mare este durerea.

Isus a desfiinţat Judaismul în spirit, eliberându-ne, iar urmaşii lui — teologii creştini — au lăsat ca Judaismul să desfiinţeze spiritul lui Isus: robindu-ne.

Neamul Satanei a întins pe întregul pământ *domnia lui Mamon.*

Jidanii au ajuns ca prin bani să se facă stăpâni pe avuţiile noastre, pe oraşele noastre, pe şcolile noastre, — pe sufletele noastre.

Conrupţia puterei satanice a banului jidănesc, domneşte pretutindeni: biruitoare.

Cărei cauze se datoreşte această biruinţă? Se datoreşte ea oare învăţăturei lui Isus? Nu. Ci numai ***răstălmăcirei fatale*** a înţelesului ei, de teologie.

Invăţătura de luptă, pentru adevăr — eu „nu am venit să aduc pace pe pământ, ci sabie" — a lui Isus: a fost răstălmăcită de teologia creştină ca *învăţătură de pace şi ertare*; care ştim că a fost proclamată de Isus numai pentru jigniri personale.

Prin „*religia iubirei*", teologia — părăsind pe Isus — a înţeles îngăduirea blestemului împotriva Spiritului Sfânt: pentru care el a zis că ertare nu este.

De această ***răstălmăcire fatală***, s'au folosit şi se folosesc Jidanii împotriva creştinilor, aplicându-li învăţăturile satanice de ură, ale Dumnezeului lor „gelos", Iehova — Satan — El Şadai.

Iar urmaşii lui Isus: se mulţumesc numai să îndeplinească formele cultului — goale de fond.

Isus a luptat împotriva Jidanilor până la moarte. De acea doar l'au răstignit. Aceasta este dar înţelesul adevărat al învăţăturii lui: ***Lupta contra Judaismului.***

Isus a fost ***păstorul cel bun***, care şi-a pus viaţa sa pentru oi.

Pe când acei cari îl reprezintă, — ai timpului nostru — stau şi se uită cum lupii sfâşie turma.

Răstălmăcirei fatale a învăţăturii lui Isus — răstălmăcire, care a lăsat să se întindă în omenire conrupţia unui materialism degrădător, prin Jidani — ***fără luptă*** din partea creştinlor — se datoresc toate suferinţele noastre.

Isus s'a rugat pentru discipolii săi — pe cari i-a trimes *să se lupte pentru adevăr*—zicând (Ioan):

„17,11. Părinte sfinte, păzește-i în numele tău, „pre cari mi i-ai dat ca să fie una, precum și „noi... și nimenea dintr'înșii nu s'a perdut decît „numai fiul perzărei...
„14. Eu li-am dat cuvântul tău.

„17. Sfințește-i în adevărul tău; cuvântul tău „este adevăr. Precum m'ai trimes în lume, așa „și eu i-am trimes pre ei în lume".

Cuvântul Domnului este lupta pentru adevăr.

Paștele creștinilor nu pot fi dar de cât serbarea chemărei la luptă împotriva Judaismului satanic,—pe care el l'a desființat prin cuvântul lui dumnezeesc—și care amenință astăzi moștenirea lui Isus: din cauza rătăcirei urmașilor lui teologi. E ceasul trezirei:

Hristos a înviat!

Lupta pentru adevărul creștin

Adevărul, pe care îl proclamă Isus, este *iubirea aproapelui,* fără nici o deosebire: împotriva rătăcirei Jidanilor, pentru cari — prin abatere de la legea divină—*aproapele este numai Jidanul.*

Acest conflict de concepții, apare lămurit în scena dintre Isus și unul din învățații în legi ai Jidanilor (Luca):

„10.25. Și iacă, un învățat în legi s'a sculat, is- „pitindu-l și zicând: Invățătorule, ce să fac „să moștenesc viața eternă?
„El i-a zis: Ce este scris în lege? Cum ce- „tești?
„El răspunzând a zis: Să iubești pre Dom- „nul Dumnezeul tău, din tot sufletul tău, și „din toată puterea ta, și din tot cugetul tău; „și pre aproapele tău, ca însuți pre tine.
„Și i-a zis: drept ai răspuns; aceasta fă și „vei trăi. Iar el voind să se îndrepte, a zis „lui Isus: Și care este aproapele meu?"

„Care este aproapele meu"? In această întrebare a învățatului în legi — căruia Isus îi răspunde

prin parabola Samariteanului—apare tot conflictul dintre învăţătura divină a Mântuitorului şi învăţătura satanică a Jidanilor.

Isus se luptă pentru acest adevăr, al iubirei dintre oameni—pe care anume îl opune ca un „ordin nou"—împotriva abaterei învechite de la legea divină a cărturarilor jidani, după care numai Jidanii, ca „popor ales", au a se iubi între dânşii, urând pe ceilalţi oameni.

De aceea spune Isus (Ioan):

„*13. 34. Ordin nou dau vouă: Ca să vă iubiţi „unul pre altul, precum eu v'am iubit...Intr'a„ceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi discipoli ai „mei, de veţi avea dragoste între voi*".

Acesta este înţelesul cuvintelor lui Isus, când zice, vorbind de *legea divină* a iubirei de oameni (Matei).

„*5, 17. Să nu gândiţi că am venit să desfiin„ţez legea sau profeţii; nu am venit să desfi„inţez, ci să îndeplinesc*".

Iar Apostolul ginţilor, Pavel—în spiritul aceleeaşi învăţături divine a lui Isus—proclamă egalitatea, înaintea lui Dumnezeu a tuturor popoarelor şi claselor, zicând (Galateni);

„*3. 34. Nu este Judeu, nici Elin, nu este serv „nici liber...că voi toţi sunteţi unul întru Hris„tos Isus*".

Prin afirmarea acestui adevăr Dumnezeesc, proclamând egalitatea tuturor popoarelor—şi tăgăduind astfel calitatea ce şi-au dat-o Jidanii, că ei sunt „*poporul ales*"—Isus a provocat duşmănia de moarte a cărturarilor şi fariseilor, cari au conspirat şi au izbutit, prin tradarea lui Juda: *să-l piardă*.

Ce sărbătorim dar, noi creştinii, prin *Paştele noastre?*

Noi sărbătorim amintirea „Cuvântului": care trup s'a făcut, primind răstignirea, ca să învie din morţi—precum suntem încredinţaţi, că învie ori când adevărul.

Sărbătoarea Paştelor creştine—bucuria care ne uneşte pe toţi în zilele aceste în jurul altarelor—*este sărbătoarea adevărului iubirei de oameni.*

Dar noi nu sărbătorim numai acest Dumnezeesc adevăr, ci anume şi *lupta*. Căci ce ar fi adevărul divin, fără lupta necesară ca să-l înfăptuească împotriva minciunei satanice. De aceea ni spune Isus el însuşi, zicând (Matei):

„*10.34. Nu gândiţi că am venit să aduc pace „pe pământ; nu am venit să aduc pace ci sabie*".

„*12. 30. Cel ce nu este cu mine este contra „mea; şi cel ce nu adună cu mine risipeşte*".

De aceea, vedem că Isus înfruntă hotărât pe cărturarii Jidanilor, zicându-li (Matei);

„*12.34. Pui de năpârci; cum puteţi vorbi cele „bune fiind înşi-vă răi.*

„*23.33. „Şerpilor! Pui de năpârci! Cum veţi „scăpa de judecata Gheenei*".

De-aceea, poporului jidănesc în întregime—care ascultă de învăţăturile diaboleşti ale cărturarilor—îi zice, caracterizându-l pentru toţi vecii (Ioan);

„*8. 44. Voi sunteţi de la părintele vostru diabo„lul, şi poftele părintelui vostru voiţi a face. A„cela a fost ucigător de oameni de la început, „şi nu a rămas în adevăr, pentru că nu este „adevăr întrânsul. Când vorbeşte minciună, „vorbeşte dintr'ale sale; că mincinos este şi „părinte al minciunei*".

Aceste cuvinte de osândă împotriva Jidanilor,—ca fii ai Satanei—ni spun lămurit:

Adevărul iubirei de oameni, nu poate să cuprindă pe acei cari se împotrivesc acestui adevăr: ca reprezentanţi dovediţi ai minciunei satanice.

Căci ar fi atunci: ca Dumnezeu însuşi să binecuvinteze pe diabolul, pentru distrugerea operei sale dumnezeeşti.

Aceasta nu se poate. *Logica* nu o îngădue.

De aceea ni apare Isus, nu ca un îndurător, ca un îngăduitor, al minciunei, ci ca un *luptător*, hotărât, pentru adevăr. In înţelesul acesta, Isus li spune Jidanilor cari se împotriveau atunci ca şi astăzi,—din acelaş spirit diabolesc—învăţăturilor lui Dumnezeeşti (Ioan):

> *„8. 47. Cel ce este dela Dumnezeu, ascultă cu-*
> *„vintele lui Dumnezeu; pentru aceasta voi nu*
> *„ascultaţi, pentru că nu sunteţi dela Dumnezeu"*

Mai lămurit—nu se poate.

Jidanii nu sunt de la Dumnezeu, ci de la diabolul: ucigătorul de oameni şi tatăl minciunei.

Impotriva Jidanilor dar a fost trimes Isus, de la Dumnezeu: ca să proclame ca lege eternă a omenirei, adevărul şi iubirea de oameni, tăgăduite de dânşii.

Aceasta este înţelesul misiunei lui Isus, pe care el şi-a îndeplinit-o *prin luptă*—cu jertfirea de sine—afirmând anume, la orice prilej, că a fost *trimes* pe pământ ca să facă voea şi să proclame învăţătura de adevăr a Părintelui său (Ioan):

> *„7. 16. A mea învăţătură nu este a mea, ci ace-*
> *„lui ce m'a trimes...Cel ce vorbeşte de la sine*
> *„caută onoarea sa; iar cel ce caută onoarea*
> *„celui ce l'a trimes, acesta este adevărat, şi*
> *„nedreptate nu este întrânsul".*

Nu, dar *cu nedreptate* a putut să judece Isus pe Jidani când li-a spus: *„voi sunteţi de la părintele vostru diabolul şi poftele părintelui vostru voiţi a face"*. Ci din *adevărul*, pe care anume l'a trimes Părintele său să-l proclame: ca oamenii să se apere de uneltirile vrăjmăşeşti ale diabolului, *ucigătorul de oameni şi tatăl minciunei.*

De-aceea Isus insistă asupra caracterului misiunei sale divine, a luptei pentru adevărul Dumnezeesc, împotriva Jidanilor, zicând (Ioan):

> *„7. 28. Nu am venit dela mine însumi, ci cel ce*
> *„m'a trimes este adevărat pre care voi nu-l*
> *„cunoaşteţi. Iar eu îl cunosc, că de la dân-*
> *„sul sînt şi acela m'a trimes".*

De-aceea, pentru că este de la Dumnezeu şi una cu dînsul, Jidanii—cari sunt de la diabolul—nu cred în Isus, care li spune, că nu sînt din oile lui (Ioan):

> *„10. 25. Eu zisu-v'am şi nu credeţi; lucrările*
> *„cari, le fac în numele Părintelui meu, acela*
> *„mărturisesc pentru mine. Dară voi nu cre-*
> *„deţi, pentru că nu sunteţi din oile mele.*
> *„10. 30. Eu şi Părintele una suntem".*

Ajungem dar la această concluzie:

Isus înfruntă pe Jidani ca trimes al lui Dumnezeu, cu care se confundă.

Acesta este înţelesul adevărat al luptei pe care o duce Isus, anume: *contra Jidanilor*—precum se vede din texte şi rezultă mai cu deosebire din spiritul lor. Căci Isus proclamă adevărul iubirei, frăţiei şi egalităţei tuturor oamenilor, ca fii ai aceluiaşi Dumnezeu, pe când Jidanii i se împotrivesc, pentru că după legea lor minciunoasă, numai ei sunt „poporul ales" de

Dumnezeul lor Iehova, ca să fie dușmani celorlalte popoare. Acesta este conflictul fundamental, permanent, dintre Isus și Jidani, așa cum se vede și din următoarea scenă caracteristică (Ioan):

„10. 31. Atuncea Judeii iarăși au ridicat petre, „ca să arunce asupra lui. Răspuns'a lor Isus: „Multe lucrări bune v'am arătat dela Părin„tele meu; pentru care lucru din acestea a„runcați petre asupra mea?"

Contra Jidanilor, se luptă Isus—în deosebi, pentru că ei intrupează *puterea satanică a cametei banilor,* prin care jăfuesc celelalte popoare, cum li se poruncește în Tora, zicându-li-se (Deuteronomul).

„23. 19. Să nu iei camătă de la fratele tău... „De la cel străin poți să iei camătă.., pentru „că Iehova, Dumnezeul tău să te binecuvinteze „întru toate, pe care vei pune mîna".

Impotriva acestei învățături diabolești, Isus proclamă adevărul Dumnezeesc (Matei):

„6. 24. Nimene nu poate servi la doi domni.. „nu puteți servi lui Dumnezeu și lui Mamon".

„Mânia sfîntă", a lui Isus când vine cu biciul de funii să alunge afară din templu pe vînzători și răstoarnă mesele schimbătorilor de bani, este astfel *simbolul luptei contra banului jidănesc,* ca putere diabolică. Prin această putere, Jidanii au ajuns să pună stăpânire pe întregul pământ, pentru că urmașii lui Isus, și Biserica creștină nu au înțeles învățătura lui, pe care vedem că o proclamă, iarăși simbolic, tocmai de Paști, cînd se pregătea să moară, pentru această învățătură, pe cruce (Ioan):

„23. Și erau aproape paștele Judeilor, și s'a suit, „Isus la Jerusalim. Și a aflat în templu pre

„cei ce vindeau boi și oi și porumbi, și pre „schimbătorii de bani șezînd. Și făcând „biciu de funii, pre toți i-a scos afară din „templu, și oile și boii; și a vărsat banii „schimbătorilor, răsturnând mesele...Iar dis„cipolii și-au adus aminte că este scris: Rîvna „casei tale m'a mîncat pre mine".

„Biciul de funii": însemnează lupta contra Jidanilor. *„Răsturnarea meselor schimbătorilor"*: este datoria ce avem, ca urmași a lui Isus, de a desființa stăpânirea banului jidănesc, alungând-o afară din templul lui Dumnezeu—care este întregul pământ. *„Rîvna casei lui Dumnezeu"*, pentru care moare Isus: ni impune nouă *rîvna casei noastre*—care este pământul pe care, fiecărei nații, i l'a hărăzit Dumnezeu.

*

Pământul sfânt al României, este astăzi prada banului jidănesc.

Să nu ni vină dar cărturarii și fariseii fațarnici, ai timpului nostru—cari nu înțeleg învățătura lui Isus, și ne duc la peire—cu „iubirea" lor stearpă: ca să ne învețe ei pe noi ce să facem.

Isus a fost un luptător pentru adevăr și pentru, iubirea de oameni,—împotriva Satanei, ucigătorul de oameni și tatăl minciunei: întrupat în Jidani.

Aceeași luptă, în spiritul lui adevărat, o ducem noi astăzi, contra Jidanilor: *pentru adevărul creștin.*

In ceasul de taină—când se aprind luminile, și răsună iarăși clopotele, vestind Invierea lui Isus,—noi zicem dar fraților noștri, în spiritul Domnului—*chemându-i la luptă:*

Hristos a înviat!

„Pace vouă“ !

Cuvintele lui Isus, sunt *parabole;* faptele lui: *simboluri,* cu adânc înţeles.

Un simbol este şi el o parabolă—cum s'a zis foarte bine: o parabolă a faptului—*parabola facti.*

Parabolele lui Isus—în fapte sau în cuvinte—au acelaş scop: să descopere treptat misiunea lui, ca fiu al lui Dumnezeu, în deosebi faţă de Jidani—poporul cu inima îngroşată şi cu urechile grele la auz—căruia nu-i era dat a şti misteriele împărăţiei ceriurilor, şi care ar fi putut să zădărnicească propăvăduirea ei, prin jertfirea lui şi a discipolilor săi, înainte de timp.

Acesta este răspunsul, pe care Isus îl dă el singur discipolilor când îl întreabă (Matei):

„13, 10. Si apropiindu-se discipolii, au zis: „pentru ce li vorbeşti în parabole?
„11. El răspunzându-li, li-a zis: Pentru că „vouă s'a dat a şti misteriele împărăţiei ce-„riurilor, iară acelora nu s'a dat.
„13. Drept aceea li vorbesc în parabole; „pentru că văzând nu văd, şi auzind nu aud, „nici nu înţeleg.

„15. Că inima poporului acestuia s'a îngro-„şat şi urechile lor sunt grele la auz, şi ochii „şi-au închis, ca nu cumva să vază cu ochii, „şi să auză cu urechile, şi să înţeleagă cu „inima, şi să se întoarcă, şi eu să-i vindec“.

Jidanii nu voesc să se vindece. De-aceea Isus, vorbeşte în parabole şi discipolilor săi—tăinuind misiunea lui divină, până în ceasul din urmă—ca să nu-i expună zadarnic primejdiei. Aşa li spune el însuşi, in momentul când erau să se risipească, zicând (Ioan):

„16. 27. Acestea v'am zis în parabole; dar „va veni oara când nu vă voiu mai vorbi în „parabole, ci vă voiu da ştire lămurit despre „Părintele.
„28. Eşit-am de la Părintele, şi am venit în „lume; iarăşi las lumea, şi merg la Părintele.
„29. Zis-au lui discipolii: Iacă acum vor-„beşti lămurit, şi nu vorbeşti în parabole... prin „aceasta credem că ai eşit de la Dumnezeu.
„31. Răspuns-a lor Isus; acum credeţi? Iacă „vine oara, şi acum a sosit, ca să vă risipiţi „fiecare la ale sale... Acestea v'am vorbit, ca „în mine să aveţi pace. In lume strâmtorare „veţi avea; dară îndrăzniţi; eu am biruit „lumea“.

Indrăzniţi—eu am biruit lumea!

In aceste cuvinte apare tot înţelesul misiunei divine a lui Isus—şi a poruncei ce a dat-o urmaşilor săi: *să lupte pentru adevărul Dumnezeesc*—oricâtă strâmtorare ar avea—*împotriva Satanei,* poporului cu inima îngroşată, cu urechile grele la auz, şi cu ochii închişi, al Jidanilor.

Acesta este, în deosebi înţelesul pe care îl găsim, şi în unele *acţiuni* ale lui Isus, cari nu pot fi explicate decât ca *simboluri*.

*

Un Simbol, al luptei necesare împotriva Judaismului satanic, este profeţia — cuprinzând totodată porunca—*risipirei Ierusalimului* (Matei) :

„*23. 37. Ierusalime! Ierusalime! cel ce omori „pre profeţi, şi ucizi cu petre pre cei trimeşi „la tine; de câte ori am voit să adun pre fii „tăi, precum adună găina puii săi supt aripi, „dară nu a-ţi voit. Iacă vi se lasă casa voas„tră pustie.*

„*24. 2. Adevăr zic vouă, nu va rămânea „aicea peatră pe peatră, care nu se va risipi.*"

Un Simbol, în deosebi al luptei împotriva puterei satanice a banului jidănesc, am zis că este „*mânia sfîntă*" a lui Isus, cînd vine cu biciul de funii să alunge afară din templu pre toţi ce vindeau şi cumpărau, răsturnând mesele schimbătorilor. Acest act, desigur că nu poate fi înţeles ca o manifestaţie a unei porniri personale, necugetate, ci numai ca simbol, spunându-ni că nu trebue să tolerăm ca pământul — care este templul lui Dumnezeu — să fie robit de puterea cametei banilor, prin care Jidanii au ajuns să stăpânească omenirea, în zilele noastre (Matei) :

„*21.12. Şi intrând Isus în templul lui Dumne„zeu, a scos pre toţi cei ce vindeau şi cum„părau în templu şi a răsturnat mesele schim„bătorilor de bani şi scaunele celor ce vindeau „porumb. Şi li-a zis: Scris este: Casa mea „se va chema casă de rugăciune; iar voi o aţi „făcut peşteră de tâlhari*".

Un Simbol, asemenea—şi nu un act necugetat —este *blestemarea smochinului*, care nu avea decît frunze, pentru că nu era încă timpul smochinelor. E un simbol, care însemnează osîndirea aceluiaş Judaism satanic, minciunos şi pervers, numai al frunzelor unor forme sterile (Marcu) :

„*1.12. Şi a doua zi eşind el din Bethania, a „flămânzit. Şi văzând un smochin de departe „având frunze, a venit că doară va afla ceva „intrînsul; dară venind la el, nu a aflat ni„mic de cât numai frunze; că încă nu era „timpul smochinelor. Şi Isus luând cuvântul, „i-a zis: de acum înainte nimenea să nu mai „mânânce frupt din tine în etern*".

Un Simbol—profund mişcător—este „*agonia*" *lui Isus cu întristarea până la moarte*, din grădina Ghetsemane, de pe Muntele Olivilor.

Acesta este *simbolul profetic*, al celor ce erau să se îndeplinească şi s'au îndeplinit sub ochii noştri, acum, când vedem că chiar în acelaş loc, pe Muntele Olivilor, unde Isus a vărsat sudori de sânge (Luca 22.44)—unde a fost vîndut, şi de unde s'a înalţat la ceriu — triumfă Judaismul: cu „*Universitatea Satanei*".

Când Isus se roagă: „Părinte, treacă acest păhar de la mine" — „*acest păhar*", nu este suferinţa lui de pe cruce, ci *durerea aceasta*, a zădărnicirei învăţăturei lui, care trebuia să vină, pentru că urmaşii lui nu au înţeles-o şi nu au vegheat (Matei) :

„*26.36. Atunci Isus a venit cu dânşii în lo„cul ce se numeşte Ghetsemane şi a zis disci„polilor: Şedeţi aicea, până voiu merge să mă „închin acolo.*

„37. Şi luând cu sine pre Petru şi pre cei doi
„fii ai lui Zebedeiu, a început a se întrista,
„şi a se amărî. Atunci li-a zis: Intristat
„foarte este sufletul meu până la moarte; ră-
„mâneţi aicea şi privegheaţi cu mine.
„39. Şi mergând puţin mai înainte, a căzut
„cu faţa la pământ, rugându-se şi zicând:
„Părintele meu, de este cu putinţă, treacă a-
„cest pahar; dară nu precum eu voesc, ci
„precum tu voeşti.
„40. Şi a venit către discipoli şi i-a aflat dor-
„mind şi a zis lui Petru: Aşa! nu aţi putut
„o oară priveghea cu mine? Privegheaţi şi vă
„rugaţi, ca să nu cădeţi în ispită; că spiritul
„este vegheator, iar corpul neputincios.
„43. Şi venind i-a aflat iarăşi dormind, că
„ochii lor erau îngreuiaţi
„45. Atunci a venit la discipolii săi şi li-a zis:
...„Sculaţi-vă să mergem; iacă s'a apropiat cel
„ce m'a vândut.
„47. Şi încă el vorbind, iacă Juda“...

Iacă Iuda! Iacă a triumfat Iudaismul — din cauză numai că urmaşii lui Isus, nu au privegheat împreună cu dânsul: neînţelegând învăţătura lui.

Un Simbol,—de o minunată claritate—este *arătarea ranelor lui, după înviere,* discipolilor săi: tocmai când aceştia se ascund de frica Jidanilor. Prin acest simbol, Isus a voit să zică urmaşilor săi, ca să lupte, cum a luptat el, cu jertfa vieţei, fără a se teme—*Pace vouă!*—împotriva acestor duşmani satanici ai împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ (Ioan):

„20.19. *Apoi într'acea seară, adică în ziua în-
„tâia a septămânei, când uşele erau închise, fiind
„discipolii adunaţi pentru frica Judeilor, venit-a
„Isus şi a stătut în mijloc şi li-a zis: Pace
„vouă! Şi aceasta zicând, li-a arătat mânele şi
„coasta sa.*

„21. *Iar Isus iarăşi li-a zis: Pace vouă! Pre-
„cum m'a trimes Părintele, aşa eu trimet pre voi*“.

Pace vouă! Aşa dar—nu vă fie frică: *luptaţi!* Aceasta este misiunea, pentru care el a fost trimes de la Părintele său—şi pentru care şi el îi trimete pre dânşii, **să lupte:**

Impotriva Judaismului satanic, cu dogma „poporului ales“, ca să restabilească legea divină—de la care ei s'au abătut—a egalităţei tuturor oamenilor şi a iubirei ce şi-o datoresc unul altuia, ca fraţi.

*

Isus a spus celor veniţi în jurul său, pe Muntele Olivilor (Ioan):

„*8.12. Eu sunt lumina lumei*“.

Iar mai pe urmă, în acelaş loc, după trădarea lui Juda—*pe care discipolii săi nu o privegheaseră*—el a zis arhiereilor şi căpeteniilor templului şi bătrânilor, cari veneau ca să-l piardă (Luca):

„*22.53. Aceasta este oara voastră şi stăpânirea
„întunerecului*“.

„*Oara voastră*“—a Jidanilor—şi „*stăpânirea întunericului*“: pentru Isus, se vede că e tot una.

Avem aici: încă un *simbol profetic.*

Lumina lumei—prevestind stăpânirea întunerecului: pentru că discipolii nu au vegheat!

Ceea ce era să se întâmple—se vede acum.

Pacea lui Isus nu este *pacea lumei :* ci **lupta** fără înfricoşare. Aşa a înţeles-o el însuşi, zicând (Ioan) :

„*14.27. Pace las vouă, pacea mea dau vouă ;*
„*nu precum lumea dă, eu dau vouă ; să nu*
„*se turbure inima voastră, nici să se înfrico-*
„*şeze*".

Eroarea teologiei creştine—a discipolilor cari nu au vegheat, cu spiritul, înţelegând că *„Pace vouă"*, înseamnează *să nu lupţi,* ci să trăieşti în pace chiar şi cu diabolul—a făcut ca Judaismul satanic să-şi întindă **stăpânirea întunericului**— de ură, de învrăjbire a naţiilor şi de materialism — pe întregul pământ.

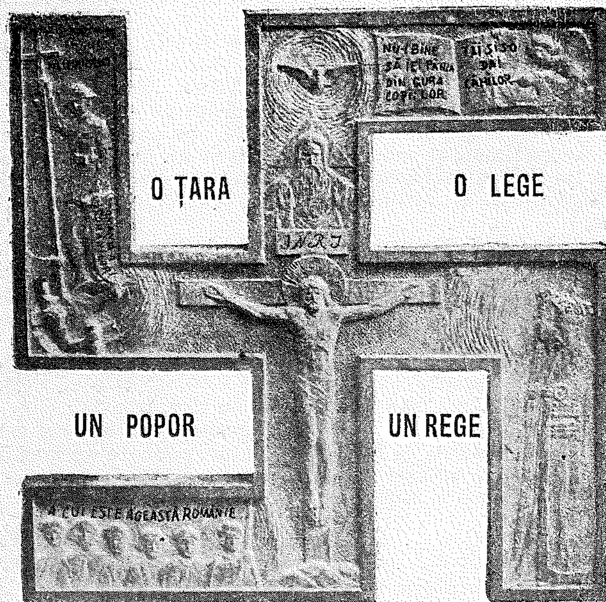
Către lumină, nu este decât o singură cale — şi o singură călăuză :

Invăţătura lui Isus.
„Pace vouă" ! Luptaţi !

CUPRINS

L. A. N. C.

„LIGA APĂRĂRII NAŢIONALE CREŞTINE"

Sculptură în chiparos de V. A. G. (*)

„Svastica" stă în legătură cu cultul solar, şi apare în acele ţări în cari a trăit rasa pelasgică pe care o găsim dela început în ţările noastre. „Svastica" este, în genere, semnul distinctiv al rasei arice, şi în special al ramurei Tracilor, din care ne tragem, prin Daci. Cele mai vechi însemnări cu „Svastica" au fost găsite pe pământul nostru, la Brenndorf, lângă Braşov, la Turda şi în alte localităţi : datând din epoca petrei (Dr. Ludwig Wilser : Das Hakenkreuz, Leipzig 1922, pag. 4).

Cu vechimea ei, la noi, «Svastica» este dar, în primul rînd, a noastră, *românească*, prin descendenţă din arii, traci.

De la ari, „Svastica“ a trecut în cultul creştin, şi este forma primitivă a Crucei. Invăţatul francez Emile Burnouf, zice (La Science des Religions, Paris 1885, pag. 187):

„Când Isus a fost ucis de Jidani, acest vechiu simbol, aric „i-a fost uşor aplicat şi svastica... a devenit crucea moder„nilor creştini“.

Cultul „Svasticei“ exista în ţările Daciei şi în epoca romană. Pe o inscripţiune a Cohortei Dacice I. *Aelia Dacorum*, aflăm semnul „Svasticei“ cu braţele spre răsărit. „Svastica“ a fost păstrată de poporul românesc, şi o găsim pe monumente, pe cusăturile naţionale, pe ouăle de Paşti, pe podoabele bisericeşti. Acoperemântul mormântului Mariei de Mangop, a doua soţie a lui Ştefan cel Mare, din 1477, este împodobit cu Svastici. Ele se găsesc şi la pictura bisericei Trei-Erarhi din Iaşi, şi aiurea.

„Liga Apărării Naţionale Creştine“, a luat ca semn al ei „Svastica“, pentru că este semnul de legătură a naţiei romîneşti cu trecutul ei cel mai îndepărtat. Ca semn al păstrărei noastre străvechi, „Svastica“ este *simbolul voinţei*,—pe care o afirmă «L. A. N. C.»—de a ne păstra şi pe viitor:

„*Rasa fără amestec, credinţa fără scădere, pământul fără împărţire cu nimeni*“.

Deosebirea dintre „Svastică“ şi Cruce este aceasta:

„Svastica“ este semnul nostru ca neam; Crucea este semnul credinţei noastre, la fel cu a tuturor popoarelor creştine. Numai împreună, „Svastica“ şi Crucea, arată fiinţa noastră întreagă — trupul şi sufletul — *ari* şi *creştini*.

A. C. CUZA

---

*) Svastica aceasta este făcută în amintirea luptelor eroice studenţeşti, pentru cultura remânească, din anii 1922—25:

O ŢARĂ, O LEGE, UN POPOR, UN REGE.

Incepând de jos, dela stânga: Un grup de studenţi în frunte cu Corneliu Z. Codreanu cu steagul desfăşurat întreabă: **„A cui este această Românie?“** Eroul necunoscut, cu arma crucei loveşte în diavolul aurului şi desface un document pe care e scris: **„România a Românilor“**. Un înger din preajma „Sfintei Treimi“ a deschis marea carte a vieţei, Evanghelia, care zice:

„Nu-i bine să iei pânea din gura copiilor tăi şi s'o dai câinilor“!

Regele şi Regina noastră sunt martori ai acestei credinţe.

V. A. G.

Depozit general la:

„Librăria Românească“ — IOAN V. IONESCU

Iaşi, Str. Lăpuşneanu No. 37

PREŢUL LEI 8

IAŞI
Tipografia Cooperativă T. M. Carpaţi
Str. Lăpuşneanu, 26
1925